

Κώστας Κινδύνης

Η ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Δανειστήκαμε τή μοναξιά τόσων πραγμάτων. Ήτανε λάθος. Τό παλιό τό κέντημα, μέ τήν έρήμωση μπλεγμένη

στά κρόσια. Ή πεθαμένη διάσταση. Τά πολύτιμα πετράδια είναι νεκρά, λάμπουν άκόμα, τιμωρώντας

τήν άπληστία μας. Όμως ό χρόνος γίνεται μάρμαρο σάν τόν ξοδεύεις σέ επιστροφές. Άσε τό παράπονο

γιά τ' αγάλματα, αυτή ή εδαισθησία τούς άνήκει, ή τρυφεράδα ενός Ίσκιου, άκόμα, τούς αλλάζει

Έκφραση.

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

*Άπ' άλλου ξεκινάει τό ταξίδι μ' άκυβέρνητο
ό,τι αγάπησα.*

*Γιά τελευταία φορά, οί φωνές αυτές, π' άλλο δέν
είναι από φωνές τής θάλασσας*

*Ριζώνω έδω. Μέ κρατάει ό λόγος μου δοσμένος
στ' ανθρώπινα βάσανα, μιάς περήφανης μέρας*

*Κι άκόμα μένω
κρυμμένος πίσω από φλέβες καί κύτταρα. Δέν
φτάνει τό δέρμα νά σταματήσει τό αίμα σου
γυρεύει διαρκώς αυτή τήν κοντινή έρημο.*

Νιάτα πού ψάχνουν άλλη νιότη

*Άμα ξέρεις τή διψα, ξέρεις τήν έρημο
τό νερό μένει προσηλωμένο σέ κάθε σου κίνηση*

*Τή δίψα τήν ξέρω, δέν ξέρω τή φωτιά. Τόση
λάβα, τά καλοκαίρια πού πρόωρα, καίνε τήν άνοιξη
πάνω στην πέτρα. Δέν ξέρω τήν πέτρα.*

*Έδω τελειώνει ό,τι ξεκινάς σ' αυτή τήν πέτρα.
Έδω άρχίζει ό,τι τελειώνεις σ' αυτή τήν πέτρα.
Μέχρι νά τά μάθεις όλα ή περηφάνεια, σου χρειάζεται.*

*Ό λόγος αυτός, βουλιάζει συνεχώς μέσ' ένα ξένο σώμα
δέν τόν όρίζω*

Τί νά πῶ, κι ἄν εἶναι δράμα, κι ἄλλο δράμα.

*Μάτια βυθισμένα στό χαλκό καί στό μάρμαρο περνᾶν
τό δέρμα μου, πηγαίνουν στό ρυθμό*

*Μάτια πού δίνουν τή θάλασσα σέ μοῖρα τελειωμένη
φέρνουν τά ψάρια καί γεννιοῦνται ἐμπρός μου*

*Μάτια πού σφάχτηκαν σάν τά κοκόρια, στά θεμέλια
κι ἀκόμα τήν αὐγή, μου ξυπνᾶνε τό βλέμμα στό αἷμα τους*

*Αὐτά εἶναι μάτια νεκρά, ἐπιμένουν στό ὄραμα, καί στή βλέψη
Χρόνος τυφλός ἐπιμένει νά δώσει τά φῶτα, τά κρυμμένα, στά σπλάχνα του*

Ἡ περηφάνεια δέν τελειώνει μέ τίποτα..

Η ΣΠΗΛΙΑ

*Μοῦ εἶπαν οἱ φωνές ἐκεῖνες
πού τίς λευτέρωσα μέσα ἀπό ὄστρακα κι ἀπό κοχύλια
ΓΙΑ ΝΑ ἘΧΕΙΣ ΤΗ ΠΛΗΓΗ ΕΧΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ*

Κι ἀκόμα μένει

*τό νερό πληγωμένο, καθώς πού τό κατέβηκα
πολλές ὀργές, μ' ἓνα λεπίδι στή ψυχή μου, ψάχνοντας
ἐκείνη τή σπηλιά.*

*Τήν ὑπαρξή της, τό μυστικό της
νόημα, μοῦ τό ψιθύρισαν οἱ σύντροφοι πεθαίνοντας
στήν ἄμμο, χωρίς νά βροῦν τό πέρασμα.*

Πέθαναν ὄλοι πιά

*δέν ἔχω νά δώσω καμιᾶ ἐξήγηση, καμιᾶ πικρή
ἀλήθεια νά ἐπιστρέψω, τό πῶς τή βρήκα ἐκείνη τή
σπηλιά ἀδειανή κι ἀνέκφραστη, μέ βράχο ὑποταγμένο
στό βυθό καί στά φύκια.*

*Μονάχα τό νερό πληγωμένο
μονάχα τό νερό, τό βρήκα, πληγωμένο βαθιά.*

Κώστας Κινδύνης